

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 10.

Tredie Session.

5te Møde.

Mandagen d. 13de October.

(Fortf.)

Grundtvig (fortf.): Dernæst er der jo den Fare — hvad jeg virkelig kalder en Fare — for Rigsdagens Ære og Afgørelse, at naar det henviser Sagen til Indenrigsministeren, at han da slet ikke finder, at hvad der er skeet saaledes strider mod Lovens Aand, at han vilde paatage sig derfor at give en Trettesættelse. Endelig vil jeg tilføie, at naar man siger, det strider mod Lovens Aand, at Formanden for en Valgbestyrrelse stiller eller anbefaler en Candidat, og derhos paaberaaber sig, som den ærede Ordfører gjorde sidst, at det især skulde være upassende, fordi Formanden har og maa have den Myndighed at forberede eller slutte Forhandlingerne, naar han finder, at Sagen er tilstrækkelig oplyst, saa mener jeg, at da den nugældende Valglov, ganske anderledes end den forrige Valglov, endogsaa gjør det til en Forpligtelse for Formanden og den øvrige Bestyrrelse at vælge og at være med ved Valget, saa kan det ligesaagodt siges, og siges med mere Føie, at det var ogsaa i denne Bestemmelses Aand, at det maatte staa alle Medlemmer af Bestyrelsen frit for, aabenlyst at erklære sig for en Candidat, da det efter min Tanke og selv efter min Erfaring er meget værre, naar Formanden, uagtet han har en bestemt Tilbøielighed for en Candidat, dog ikke har nogen anden Maade at tilkjendegive denne paa, end ved at slutte Forhandlingerne. Jeg skal derfor foreslaae, at den gjorte Indstilling bortfalder.

Ordføreren: Naar jeg ikke strax indlød mig paa nærmere at besvare, hvad der sidste Gang blev fremført af den ærede Rigsdagsmand, var det af den simple Grund, at jeg,

ved i Tidenden at gennemlæse, hvad han har ytret, ikke har kunnet finde Noget, der trænger til nærmere Svar. Der er to Synspuncter, fra hvilke den ærede Rigsdagsmand er gaaet ud, og i hvilke jeg skal være enig med ham, medens jeg dog er uenig i den Anvendelse, han har gjort af dem. Jeg er enig med ham deri, at man bør vogte sig for, selv at gaae ind og at føre Thinget ind paa Analogiens skibrige Bælt med Hensyn til Lovens Anvendelse, og jeg er ligeledes enig med ham deri, at man skal haandhæve Thingets Ære, hvor der er Spørgsmaal om en Henviending til Ministeriet, om en Udtalelse af Thingets Mening ligeoverfor Ministeriet. Men hvad det Første angaaer, da er der et stort Spring mellem en saadan analogisk Udvikelse og at opstille en Sætning, der aldeles ikke kan udledes af Lovens egne Ord. I nærværende Tilfælde er der efter Udvalgets Mening ikke Spørgsmaal om Andet, end at udtale, hvad der ligefrem følger af Loven. Det kan ikke bestaae med den naturlige Opfattelse af Formandens Stilling og med den Myndighed, Loven giver ham, dersom han tillige skulde kunne optræde som Stiller af Valgcandidaten. Der kunde maaskee opstaa Spørgsmaal, om Udvalget har gjort Ret i at indskrænke sin Indstilling til Formanden alene, uden at tage Hensyn til Valgbestyrelsens øvrige Medlemmer; der er imidlertid ikke i denne Henseende fremkommet noget Endringsforslag, og der behøves altsaa ikke her noget nærmere Forsvar. Jeg skal kun i Forbigaaende nævne, at, dersom man vil lægge Vægt paa, at Valgbestyrelsens Medlemmer efter Valgloven skulle stemme sidst, da gjælder det samme om Medhjælperne. Altsaa kunde man ikke anvende hlin antydede Regel uden ogsaa at give den Anvendelse paa Medhjælperne; og Enhver vil saaledes let see, at,